

Љубиша Симовић

КАО ДА ЈЕСТЕ

Хладна, као река
испод четири нервозна стопала,
а прсти се грче, не знају пут,
само је сећање у траговима остало.

Не подносим поглед у најлонским рукавицама,
рука је кренула, па хитро застала,
уста отворена дрхте, тишина мучна,
све је ту, као да јесте, а било је.

Не подносим истину,
надмена је,
боли,
увек сама,
а нестаје са првим лажима.
О, како су топле и пуне сокова те лажи.

Нежне су,
трепере као јулски подневни ваздух на асфалту,
милују где истина не допире.
Свете лажи, иконе очајних.

Кренуо бих да их поново сретнем,
да осетим бесмислену благост и разлог.
Ишао бих дуго, без заустављања,
смењивала би се лица и светови.

Ишао бих споро, без оклевања,
промицале би куће и кровови,
улази у које никада нећу ући,
или у које боље да никада нисам ушао.

Кораци дуги, улице за њима,
фасаде нестају као кратки резови,
а ја бих да се ваљају споро,
као таласи језера у Малеровом *Агађеиу*.

Не подносим истину,
хладна је и оштра,
као челично сечиво, вековним плачем храњено,
уморено од стида, сломљено.

БЕЛА И ЛАКА

Над прашњавим превојем,
молекуле ваздуха,
на крилима, свилом облаже.

Око, хладно и тачно,
пржи зенице плена,
затвара привид трајања у стварност трена.

Бела и лака, расплиће стада,
док стрелица из ока не севне.
Где је ту нада?

Пољем се разливало светло,
са њених крила, нитима ветра,
честице прашине дизало низ пут.

Смењивале се кише, зрикаваци, зиме,
у врстама се, душе низале,
не зна им се број, ни име.

Временом, неосетно,
сопствене груди
истим погледом расушила је.

Дан се отегао једноличан и сув,
зора без јасних обрису;
ноћ хладна, нигде спокоја.

Чудни звуци саплићу ваздух у грлу.
Тиха, савијена на грани кестена,
верује да све је стало.

Ветар и шапат, нејасни, а свуда су,
као мириси после млаке кише,
владају ареалом у којем за њене снове
постеље нема више.

Само дрво и кер и клупа
и мисао да ту је све;
у сенци напуштеној нараста слутња,
док суро перо из блата извирује,
на земљу мирише.

ВЕРУЈЕМ ДА ЈЕСИ

Верујем да јеси,
страх те разједа.
Да није хаос иза погледа,
кожа на лицу не би се застаклила,
да нема котла у стомаку,
на прстима се не би хватало иње.

Верујем да јеси, јер сањаш.
... заборављаш пределе из сна.
Сањаш...
... и када оштра светлост раствара последње трагове сна,
и када на улици сретнеш себе у одсјају стрепње,
сустигнеш себе и лаким додиром рамена увериш се –
добро је, то нисам ја,
добро је, не постојим.

Немир те издаје.
Треперав и врео зрак,
слива се из очију и прелива преко усана.

Речи сустижу једна другу,
мешају се као на зиду смрти,
ако се раздвоје и застану,
пашће,
а ти ћеш клонути,
без наде да поглед заискри
и стрелом прободе рањиво место.

Све је измакло смислу,
само је иза погледа зрно у клијању,
храни се корацима, спорим и уједначеним,
што разгрћу пределе савијене у речне меандере.

ДВАДЕСЕТИ ЈУН

Двадесети јун,
врео и округао,
не зна за разум,
већ, као модро и жуто небо,
мами живот из скровишта у којем није,
јер зна да је снага, а све друго сенка.
И зна да је вечност, а све друго ништа.

Двадесети јун,
кров је времена што долази.
У зениту је клица непролазног,
а пред њом логика пада
и настаје нови свет,
бескрајан ко нада,
космос што призива име.
И име и биће.

ДРАГАН М.

Ето,
коначно, ниси странац,
ниси сам у гомили,
Драган си М. и то не боли.
И сада, после великог обиласка,
бес остаде мени,
дуг, немоћан, туп...

Знам да си доле,
где те поглед остави, а тежина спусти,
без опирања и наде,
јер је сазнање, што ти се отворило пред замућеним видиком,
последње, коначно, једино.

Једино благо са којим се враћаш јединој мајци.

ЛИМА

Тамо се, над Пацификом,
свакога дана,
у смирају, уз кључање пене,
црвени диск утапа у бескрајни видокруг Лиме.
Тако је од када постоји памћење.

Рођен сам у Лими,
у њој живим свој прекомерни живот
и чекам свој мали крај.

Смењују се осмеси, играју прсти
и зенице лете преко зеница,
а ужарени диск изнова тоне
и кључа пена Пацифика.

Ја сам из Перуа,
и не могу да престанем да чекам.
Препознајем одсјај диска
у погледу што застане за кратко,
када се нога преко ноге укрсти
и извије тело у супротан лук,
и заустави време
на трен заборављену шаку у ваздуху
и бесмислену,
округлу реч у грлу.